

200.000 pessetes al millorament dels Dispensaris municipals i a material sanitari.

Aquest bon propòsit es va renovar en el bienni de 1918-1919. Dins de la relació de projectes que s'havien de executar amb el cobrament de la dècima de la contribució, figurava un Hospital de traumàtics, habilitant-se, per a tal objecte, l'edifici de les ex-Cases Consistorials de les Corts de Sarrià. Malgrat aquesta previsió econòmica i el formal compromís de la seva realització, res s'ha fet en aquest sentit, essent de creure que les quantitats destinades a l'esmentat Hospital hauran estat transferides per a atencions molt menys indispensables.

De totes maneres, veig amb goig que de tant en tant l'Ajuntament ha de tenir la noble i valenta iniciativa, el bell gest, de fer un gran Hospital municipal, prescindint d'incurables i de traumàtics. Un Hospital de *mil llits* pot perfectament construir-lo i mantenir-lo un Ajuntament com el de Barcelona.

La representació de la ciutat no el deixaria caure i la seva existència estaria completament assegurada.

Deixem en pau a l'Ajuntament i ocupem-nos del que hauria de fer la Diputació provincial de Barcelona.

Com tothom sap, i hem dit abans, la nostra Diputació no té Hospital propi. Hauria de tenir-lo, segons la llei de Beneficència i la Llei provincial que fins ara fa poc ha regulat el seu funcionament. A falta d'aquest organisme benèfic, li serveix d'Hospital provincial l'Hospital Clínic d'aquesta Facultat de Medicina. La Diputació va contribuir al pagament dels terrenys on està construït i va consignar en els seus pressupostos la quantitat de 225.000 pessetes per a compra del material mòbil necessari per a que pogués obrir-se al servei públic.

Per a ajudar al seu manteniment, la Diputació l'ha subvencionat cada any amb quantitats que oscillen entre 100.000 pessetes i 150.000 pessetes. Tenint en compte que l'Estat i l'Ajuntament de Barcelona havien fet, baix el punt de vista econòmic, potser, molt més, que la Diputació i, en nom seu, la Mancomunitat de Catalunya, la Junta Administrativa del Clínic, va dirigir-se a les darreries de l'any passat, a l'esmentat organisme, en demanda que li fos augmentada la subvenció.

La Junta del Clínic abans de dirigir-se a la Mancomunitat per a tal objecte, va voler conèixer el que, en matèria d'hospitalització tenen or-

ganitzat les altres Diputacions d'Espanya i, al mateix temps, les quantitats que inverteixen per a dit servei. Gràcies a aquestes dades, s'ha vingut en coneixement que, pel concepte Hospital provincial, Madrid gasta 1.121.483 pessetes; Bilbao, 800.000 pessetes; Saragossa, 820.964 pessetes; Sevilla, 766.077 pessetes; Teruel, 385.970 pessetes; Ciudad-Real, 348.470 pessetes; i quantitats no menys importants moltes altres províncies de terres d'Espanya. S'ha pogut conèixer igualment que la província de Barcelona, en aquest particular, figurava quasi a la cua d'aquesta relació, per quant darrera d'ella només hi figuren Palència, Guadalajara, Segovia, León, Avila i Cuenca. En dita llista, no hi van compreses Lleyda, Girona i Tarragona, perquè la petició es feia a la Mancomunitat que les comprenia totes; no obstant, bo serà manifestar que, si haguessin figurat en l'esmentada relació haurien estat posades al cap d'avall de tot, ja que per a Lleyda només hi ha consignades 38.280 pessetes i per a Girona 74.273 pessetes, Tarragona ni tan sols té Hospital provincial.

L'argumentació era tan sòlida i la força dels números tan aclaparadora, que el Consell permanent de la Mancomunitat va acordar, immediatament, augmentar fins a 200.000 pessetes la subvenció concedida al Clínic, subvenció que, malgrat haver estat dissolt l'organisme regional, és de creure que serà mantinguda.

A l'entorn de la Corporació provincial s'ha de buscar, també, la solució del problema hospitalari de Barcelona. Té la Diputació provincial dos camins per a contribuir-hi. Un d'ells seria la creació d'un Hospital provincial; un altre, la intervenció en tots els Hospitals municipals existents en diferents pobles de la província, per tal de aconseguir, mitjançant subvencions i les degudes ordenacions, el millorament dels locals, del material i dels serveis, la qual cosa produiria un màxim rendiment i serviria per a descongestionar els Hospitals de Barcelona, on quasi sols haurien d'ingressar aquells malalts que estessin subjectes a intervencions quirúrgiques.

Si la llei provincial antiga assignava a les Diputacions la missió hospitalària, la nova llei, o sigui l'Estatut provincial de 20 de març d'aquest any, vigent avui en dia, consigna en el seu capítol III, com una de les obligacions mínimes de les Diputacions provincials, el sosteniment, si més no, d'una Casa de beneficència hospitalària i, a falta d'ella, poden concertar amb Establiments privats o públics, de la mateixa província, els di-